

δορυ-παγής, ἥς, ἐς, construit en bois [δόρυ, πήγνυμι].
δορυ-σθενής, ἥς, ἐς, puissant par la lance [δόρυ, σθένω].
δορυ-σός, ός, όν; δορυ-σός, ἥτος (ό, ἦ) et δορυ-σός (par contr. -ούς) ός, όν, qui brandit la lance [δόρυ, σέω].
δορυφορέω-ω, être garde du corps ou satellite (*litt.* porte-lance) d'un prince; *τινα*, protéger ou escorter qqn comme garde du corps; *τινι*, être attaché à la garde de qqn; *fig.* δορυφορεῖσθαι *τινι*, υπό *τινος*, être protégé par qqe ch. [δορυφόρος].
δορυφόρημα, ατος (τό) troupe de gardes du corps [δορυφορέω].
δορυφόρησις, εως (ή) service des gardes du corps, d'ou gardes du corps [δορυφορέω].
δορυφορία, ας (ή) 1 service des gardes du corps || 2 *p. suite*, astres satellites (du soleil) [δορυφόρος].
δορυφορικός, ή, όν, qui concerne la garde d'un prince [δορυφόρος].
δορυ-φόρος, ός, όν : 1 qui porte une lance || 2 *subst.* (ό) soldat armé d'une lance; *particul.* garde du corps, garde d'un prince; à Rome, prétorien; *fig.* qui est au service de [δόρυ, φέρω].
δός, impér. ao. 2 de δίδωμι.
δόσαν, 3 pl. ao. 2 poét. de δίδωμι.
δόσις, εως (ή) I *act.* action de donner || II *pass.* ce qui est donné : 1 don, largesse; *particul.* donation par testament; *p. suite*, portion, part || 2 ce qui peut être donné : τοῦ θεοῦ δόσις, SORH. une chose qu'il n'appartient qu'au dieu de (te) donner [R. Δο, donner; *v.* δίδωμι].
δόσκον, ao. 2 ier. de δίδωμι.
δότα, 2 pl. impér. ao. 2 de δίδωμι.
δοτέος, α, όν, qu'il faut donner [*adj. verb.* de δίδωμι].
δοτήρ, ἥρος (ό) 1 celui qui donne, qui distribue, *gén.* || 2 celui qui fait don de [δίδωμι].
δοτικός, ή, όν, qui aime à donner, libéral : ή δοτικῇ (*s. e.* πῶσις) le datif [δίδωμι].
δοτάριον, ου (τό) dim. de δούλος.
δουλεία, ας (ή) I 1 esclavage, servitude || 2 soumission; *particul.* dépendance des Etats sujets d'Athènes || II *collect.* les esclaves [δουλεύω].
δουλείος, α, όν, d'esclave, servile; de servitude [δούλος].
δούλευμα, ατος (τό) esclave [δουλεύω].
δουλευτέον, adj. verb. de δουλεύω.
δουλεύω (imprf. ἐδούλευον, f. δουλεύσω, ao. ἐδούλευσα, pf. inus.) être esclave de, *dat.* [δούλος].
δούλη, ἥς (ή) femme esclave [δούλος].
δουλήτι, ion. c. δουλεία.
δουλικός, ή, όν : 1 d'esclave, servile || 2 qui convient à un esclave, digne d'un esclave [δούλος].
δουλικώς, adv. en esclave, d'une manière servile.
δούλιος, ός et α, όν, d'esclave ou d'esclavage, servile; δούλιον ἦμαρ, IL. le jour de la servitude, *c. à d.* la servitude [δούλος].
δουλιχεύς, εως (ό) habitant ou originaire de Doulikhion [Δουλιχίον].

Δουλιχίον, ου (τό) Doulikhion (*litt.* terre allongée), l'une des îles Echinades [δολιχός].
Δουλιχίονδε, adv. avec mouv. à Doulikhion [Δουλιχίον, -δε].
δουλιχό-δαιρος, v. δολιχόδαιρος.
δουλοπρέπεια, ας (ή) servilité [δουλοπρεπής].
δουλο-πρεπής, ἥς, ἐς, qui convient à des esclaves; *fig.* servile, bas [δούλος, πρέπω].
δούλος, ή, όν : I esclave : *τινος*, de qqn; *p. anal.* δ. τών πέλας, SORH. qui est à la discrétion d'autrui; *fig.* λιχνείων, λαγνείων δούλος, XEN. esclave de la gourmandise, de la mollesse; χρημάτων δ. EUR. esclave de l'argent || II d'esclave : 1 servile : γνῶμαι δούλαι, SORH. sentiments d'esclaves; δ. βίος, SORH. vie d'esclave || 2 habité par des esclaves [*p.-é. apparenté à δέω*].
δουλοσύνη, ἥς (ή) servitude [δούλος].
δουλόσυνος, ός, όν, d'esclave, servile [δούλος].
δουλώω-ω (f. ώπω, ao. ἐδούλωσα, pf. δεδούλωκα; pass. ao. ἐδουλώθη, pf. δεδουλώμαι) réduire en esclavage, asservir, *acc.* || *Μογ.* (*f.* δουλώσσομαι, ao. ἐδουλώσσομαι) asservir pour soi, soumettre à sa puissance [δούλος].
δουλώσις, εως (ή) asservissement [δουλώω].
δούναι, inf. ao. 2 de δίδωμι.
δουπέω-ω (f. ήσω, ao. ἐδούπησα, pf. 2 δέδουπα) 1 faire un bruit sourd en tombant || 2 *p. ext.* faire du bruit en frappant; *abs.* δουπεῖ χεῖρ γυναικῶν, EUR. la main des femmes frappe avec bruit (leur poitrine).
δούπος, ου (ό) 1 bruit sourd || 2 *p. ext.* bruit sonore [*cf.* *γδοῦπος dans ἐρίγδοπος].
δούρα, pl. poét. de δόρυ.
δούρατα, pl. poét. et ion. de δόρυ.
δουράτεος, α, όν, de bois [δόρυ].
δουράτιον, ion. c. δοράτιον.
δούρε, duel épq. de δόρυ.
δούρειος, α, όν, de bois [δόρυ].
δούρεσσι, dat. pl. épq. de δόρυ.
δουρ-ηνεκής, ἥς, ἐς, seul. neutre adv. δουρηνεκής, à une portée de lance ou de javelot [δόρυ, ενεγκεῖν].
δουρί, dat. sg. épq. de δόρυ.
δουρι-άλωτος, ion. c. δοριάλωτος.
δουρι-κλειτός, ου, adj. m. fameux par sa lance, *c. à d.* dans les combats [δόρυ, κλειτός].
δουρι-κλυτός, ου, c. le préc. [δόρυ, κλυτός].
δουρι-κμή, v. *δορικμή.
δουρι-κτητος, épq. c. δορίκτητος.
δουρι-ληπτος, ion. c. δορίληπτος.
δούριος, α, όν, c. δούρειος.
δουρι-πληκτος, ός, όν, frappé de la lance [δόρυ, πλήσσω].
δουρο-δόκη, ἥς (ή) lieu de dépôt des lances [δόρυ, δέχομαι].
δουρός, gén. épq. de δόρυ.
δούς, part. ao. 2 de δίδωμι.
δοχή, ἥς (ή) récipient, réservoir [δέχομαι].
δόχμιος, α, όν : 1 oblique, transversal : δοχμίαν κέλευθον, EUR. en se détournant de son chemin; *adv.* δόχμια, obliquement, de côté || 2 *p. suite*, tortueux (sentier) [δοχμός].
δοχμό-λοφος, ός, όν, dont l'aigrette retombe (sur le casque) [δοχμός, λόφος].
δοχμός, ή ου ός, όν, qui est ou vient de côté, oblique.